

[Leif Hermann]

overhovedet at gå ud fra en antagelse af et menneskeligt nuleffektniveau. I øvrigt er dette nuleffektniveau ikke ens alle steder. Det er i Vesttyskland noget lavere, nemlig mellem 2 og 4 picogram legemsvægt pr. kilo pr. dag.

Et andet forhold, som omtaltes i 1983-rapporten, er forbrændingstemperaturens indflydelse på dioxindannelsen. Vi har hørt her, at man bare skal have en højere temperatur, så går det såmænd nok. Det hedder i 1983-rapporten, at selv høje temperaturer på 1.200–1.500 °C ikke sikrer, at der ikke findes PCDD og PCDF i røggassen. I bilaget til miljøstyrelsens rapport nævnes uden mange overvejelser og uden det forbehold, der blev taget i 1983, at høje temperaturer synes at være en af de vigtigste forudsætninger for nedbringelsen af dioxinemissionen, ligesom opholdstiden for røggassen er af vigtighed.

Grundantagelsen er altså her, at dioxinerne dannes, om jeg så må sige, på den rigtige side af filteret, og det er nok en antagelse, som måske ikke er ganske korrekt.

I en artikel i New York Newsday for den 18. januar 1985 betvivledes den antagelse, idet man henviste til målinger på et japansk anlæg på Toshimaøerne, der viste, at der var syv gange så meget dioxin på den forkerte side af filteret, som man egentlig skulle have forventet.

Ved at fremdrage disse eksempler har det ikke været meningen at betvivle den ærlige vilje, hverken bag ministerens indsats eller bag miljøstyrelsens betydelige og komplicerede arbejde. Jeg har blot fremdraget dem for at vise, at der her er tale om uhyre komplicerede sammenhænge, om sammenhænge, som gør, at tekniske løsninger måske kan blive problematiske.

Derfor er miljøstyrelsens konklusion og første punkt også det, jeg vil kalde for sund fornuft, nemlig at det drejer sig om at nedbringe den samlede affaldsmængde. Det er ubestridelig rigtigt, for kun på den måde kan vi gribe ind ved kilden, og det er jo dér, man skal gribe ind, ikke på et senere tidspunkt.

Det skulle vel så føre til, at man anviste en lang række praktiske muligheder for genanvendelse, recirkulation, affaldssortering osv., men det har ikke været tilfældet; man har villet nøjes med angivelsen. Derudover peges så på bedre driftsforhold, højere temperaturer, bedre ovntyper, bedre filtre, højere skorstenene osv., som vel i bedste fald nok re-

ducerer dioxinemissionen, men i hvert fald for skorstenenes vedkommende sender den højere til vejrs og dermed blot øger den totale baggrundsforurening med dioxin.

Disse anvisninger vil vi givetvis genfinde i de bebudede vejledninger og i den bekendtgørelse, som er under opsejling med hensyn til retningslinjerne for de kommende miljøgodkendelser.

Der er nævnt noget om sygehusaffaldsforbrændingsanlæggene, men de er endda særdeles stedmoderligt behandlet, hvilket kan undre. Jeg plejer gerne, når jeg snakker miljø, at nævne Viborg amt, og jeg er da heller ikke her uden eksempler.

Sygehusaffaldsforbrændingsanlægget i Viborg brænder fuldstændig ukontrolleret 10 t sygehusaffald om ugen plus alt, hvad ellers alle mulige andre har lyst til at vælte ned i affaldsforbrændingsanlægget. For at sige det ligeud: en slem gang ukontrolleret svineri!

Derfor er det meget glædeligt, at vi i dag står i den situation, at vi formentlig kan skabe et bredt flertal for den dagsorden, som er foreslået. Det er væsentligt, når man ser på, at der skal foretages revurdering. Det er væsentligt, at den miljøgodkendelse, som skal komme, præciseres ganske tydeligt, og det giver mig anledning til at sige, at de planer, der er om affaldsforbrændingsanlæg, formentlig må stilles i bero, indtil man ser, hvilke retningslinjer disse miljøgodkendelser skal indeholde. Der kan blive meget spild af penge, dels hvis vi nedbringer den samlede affaldsmængde ganske betydeligt, dels hvis man ikke på forhånd kender retningslinjerne for miljøgodkendelsen. Faktisk må dette betyde, at affaldsforbrændingsanlæg og planlægning heraf må stilles i bero.

Jeg vil afslutningsvis endnu en gang takke ministeren, og så vil jeg slutte af med at sige, at dette indlæg måske nok kunne tyde på, at det endelig er lykkedes os at få lærlingen til at danse efter troldmandens pibe.

Lone Dybkjær (RV):

Vi har et dioxinproblem, svarer Christoffer Rappe, som er dioxinexpert og professor i organisk kemi, på et spørgsmål i Sverige om, hvorvidt de har et dioxinproblem, hvis vi går ud fra de grænser, som myndighederne har fastsat. Det er en lidt firkantet udtalelse, men egentlig ganske god til derudfra at stille det